

LBRIS

We know

books

FRAȚII GRIMM

POVEȘTI

Editura ASTRO

Cuprins

Albă-ca-Zăpada	3
Cenușăreasa	15
Împăratul Cioc-de-Sturz	24
Croitorașul cel viteaz	31
Degețel	42
Fata moșului cea cuminte și harnică și fata babei cea haină și urâtă	49
Frumoasa din Pădurea Adormită	56
Gâsca de aur	60
Hänsel și Gretel	67
Heinz cel leneș	77
Ivan cel credincios	80
Mingea de cristal	88
Muntele Samsi	91
Muzicanții din Bremen	94
Pantofii ruți	98
Păzitoarea găștelor	104
Pescarul și soția lui	112
Pomul cu mere de aur	118
Prințul broscui (fermecat)	126
Rapunzel	130
Rumpelstiltskin	133
Scufița Roșie	137
Șarpele alb	141
Ucenicul morarului și pisica	147
Varza fermecată	153

Albă-ca-Zăpada

A fost odată ca niciodată, un împărat și o împărăteasă ce erau tare mârniți că Domnul nu le dăruise un copil.

Într-o zi frumoasă de iarnă, în timp ce din înaltul cerului cădeau fulgi mari și pufoși, împărăteasa stătea într-un jilț lângă o fereastră și cosea soțului ei o cămașă. Și cum cosea și-si ridica din când în când privirea la zăpada de afară, împărăteasa se înțepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Și roșul sângelui se vedea așa frumos pe albul zăpezii, încât împărăteasa își zise în gând: „Doamne, ce mult mi-aș dori să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele în obraji și cu părul negru ca abanosul”.

Nu trecu mult timp după această întâmplare, că împărăteasa aduse pe lume o fetiță cu pielea albă ca zăpada, roșie în obraji precum sângele și părul negru ca abanosul. Și o numiră Albă-ca-Zăpada. Dar după ce se născu copila, împărăteasa muri.

Trecu un an de la moartea soției și împăratul se căsătorii din nou, cu o femeie nespuse de frumoasă, însă mândră și îngâmfată, ce nu suporta să știe că există altcineva care să o întreacă în frumusețe. Ea avea o oglindă fermecată și în fiecare zi se așeza în fața ei și o întreba:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

De fiecare dată oglinda răspundea la fel:

— *Tu ești cea mai frumoasă din țară,
Mărită împărăteasă!*

Și atunci femeia se liniștea, știind că oglinda ei cea fermecată nu o minte niciodată.

Dar vremea trecea și Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea din ce în ce mai frumoasă. În ziua când împlini șapte ani, deveni atât de frumoasă că o întrecu și pe mama ei vitregă. Aceasta, ca de obicei, își întrebă din nou oglinda:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Dar iată că de data asta oglinda îi răspunse altfel:

— *Nespus ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult mai frumoasă!*

Auzind acestea, împărăteasa încremeni de furie și de ciudă căci din acea zi începu s-o urască pe biata Albă-ca-Zăpada în așa fel, încât nu mai avea liniște fie zi, fie noapte, până ce chemă un vânător și-i zise:

— Ia copila asta și du-o în pădure, nu vreau s-o mai văd în calea mea. Ucide-o și adu-mi inima ei ca să mă conving că ea nu mai trăiește.

Vânătorul nu avu ce face, se supuse și luă copila precum i se poruncise. Dar când ajunse în pădure și vru să-i străpungă inima fetei cu pumnalul, ea începu să plângă, zicând:

— Te rog, vânătorule drag, nu mă omorî, fii bun cu mine și lasă-mă să trăiesc, voi fugi în codru și nu mă voi mai întoarce niciodată.

Pentru că biata fată era atât de frumoasă și gingașă, vânătorul nu avu puterea s-o omoare și-i spuse:

— Fugi copilă cât mai departe! Dar în sinea lui își zise că oricum fiarele pădurii o vor mânca, dar cel puțin nu va fi el cel care o va ucide.

Tocmai atunci ieși în calea vânătorului un mistreț, îl ucise și-i luă inima pe care i-o duse împărătesei ca dovadă că îi împlinise porunca. Bucătarul o prăji, iar regina cea haină o mănă, crezând că e a bieteii Albă-ca-Zăpada.

În acest timp, biata copilă, rămasă singură în codru, era așa de speriată că nu mai știa încotro s-o apuce. Începu să alerge printre tufe și copaci însă fiarele pădurii treceau pe lângă ea, fără să-i facă vreun rău.

Și Albă-ca-Zăpada alergă cât o țineau picioarele, iar pe înserat, când era foarte ostenită, zări o căsuță. Se apropie de ea bucuroasă și intră înăuntru. Aici observă că toate lucrurile erau foarte mici, dar curate și îngrijite. În mijloc era o măsuță pe care erau așezate șapte farfurioare, și pe lângă fiecare farfurie erau puse câte o lingură, o furculiță, un cuțitaș și un păhărel.

Într-o parte se găseau șapte pătuțuri așezate unul lângă altul, iar pe ele erau așezate așternuturi albe ca neaua.

Pentru că era înfometată și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli puțină mâncare din fiecare farfurioară și bău câte un strop din fiecare pahar. Apoi, ostenită fiind, vru să se întindă într-unul din pătuțuri, dar era prea mic, așa că încercă altul și altul, până când ajunse la al șaptelea, care era numai bun. Așa că se înveli, își spuse rugăciunea către Dumnezeu și adormi imediat.

Când se înseră de-a binelea, se întoarseră acasă și stăpânii căsuței, care erau șapte pitici. Aceștia munceau în

LIBRIS | We know books
mină scoțând din inima munților tot felul de minereuri. Cum intrară în casă, piticii aprinseră lumânările și observară imediat că lucrurile nu mai erau așa cum le lăsaseră ei la plecare. Înțeleseseră imediat că cineva fusese acolo în lipsa lor.

Primul pitic întreabă:

— Cine a folosit scăunelul meu?

Urmă și al doilea pitic:

— Dar din farfurioara mea cine a mâncat?

— Din pâinea mea cine a rupt? zise al treilea.

— Din mâncarea mea cine a luat? întreabă al patrulea.

Al cincilea observă și el:

— Furculița mea cine a folosit-o?

— Dar cu cuțitașul meu cine a tăiat? vru să știe al șaselea.

Iar al șaptelea întreabă și el:

— Cine a băut din paharul meu?

Primul dintre pitici se uită de jur-împrejur și observă că patul lui avea deranjat așternutul.

— Cine a încercat să doarmă în patul meu? zise el. Toți ceilalți pitici se repeziră fiecare la pătuțul lui și strigară mirați:

— Dar în paturile noastre cine a dormit?

Uitându-se în patul lui, cel de-al șaptelea pitic o văzu pe Albă-ca-Zăpada care dormea. Îi strigă pe ceilalți care veniră într-o fugă și își îndreptară lumânările aprinse către fată. Când o văzură fură uimiți de frumusețea ei și nu se putură abține să nu strige:

— Doamne ce mândrețe de fată!

Erau atât de bucuroși că la ei în casă dormea o fată atât de frumoasă, încât nu-i lăsă inima să o trezească și o lăsară

să doarmă mai departe în pătuț. Iar cel de-al șaptelea pitic dormi câte o oră în fiecare pătuț al tovarășilor săi.

Dimineața, Albă-ca-Zăpada se trezi și se sperie tare când îi văzu pe cei șapte pitici. Dar ei fură prietenoși cu ea și o întrebară cu blândețe:

— Cum te cheamă, copilă dragă?

— Albă-ca-Zăpada, răspunse ea.

— Și cum ai ajuns la noi în căsuță?

Fata le povesti piticilor cum mama ei vitregă pusese pe vânător s-o omoare, dar acesta îi cruțase viața, și după aceea cum umblase prin pădure până când dăduse de căsuța lor.

Impresionați de povestea copilei, piticii se sfătuiră între ei și îi ziseră:

— Poți rămâne la noi în căsuță dar să ai grijă de gospodărie. Să gătești, să faci curățenie, să coși și să ții casa în bună rânduială, iar noi îți promitem că nu vei duce lipsă de nimic.

— Primesc cu dragă inimă să rămân alături de voi, zise Albă-ca-Zăpada. Așa că fata rămase în căsuța piticilor având grijă de treburile casei.

Dimineața cei șapte pitici plecau la lucru în munți, iar seara când se întorceau găseau curat și mâncare caldă.

Ziua, fata rămânea singură, așa că piticii o sfătuiră să se păzească de mașteră și să nu primească pe nimeni în casă în lipsa lor.

În acest timp, împărăteasa, știind că mâncase inima fetei era sigură că ea era cea mai frumoasă din țară. Dar într-o zi, s-a dus din nou la oglinda ei fermecată și a întrebat-o:

— *Oglindă, oglinjoară,*

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

— *Tu ești frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar în munți, la piticii cei cărunți
E Albă-ca-Zăpada
Care-i de o mie de ori mai frumoasă!*

Împărăteasa încremeni de furie și pentru că știa că oglinda ei nu mințea, înțelese că vânătorul o trădase și că fata trăia. Atunci, puse la cale un plan cum să scape de preafrumoasa fată. Își vopsi fața și se deghiză într-o negustoreasă, așa încât să nu fie recunoscută. Astfel îmbrăcată se porni la drum spre casa celor șapte pitici. Ajunsă acolo, ciocăni la ușă și începu să strige:

— Am marfă frumoasă și ieftină de vânzare!

Albă-ca-Zăpada veni repede la geam și zise:

— Bună ziua mătușică! Dar ce ai acolo de vânzare?

— Marfă bună, marfă bună! Cingători împletite din mătase colorată!

„O las înăuntru, își zise Albă-ca-Zăpada. Se pare că e o femeie bună și de încredere.” Așa că trase zăvorul de la ușă și o primi în casă pe negustoreasă și îi cumpără cea mai frumoasă cingătoare pe care și-o puse la mijloc.

Maștera atât aștepta, că-i și zise fetei:

— Nu ți-ai pus bine cingătoarea! Lasă-mă pe mine să o așez cum trebuie!

Albă-ca-Zăpada se învoi și o lăsă pe femeie să-i lege cingătoarea, neștiind ce primejdie o așteaptă. Dar maștera cea vicleană o strânse atât de tare, încât fata leșină și căzu la pământ moartă.

— De acum eu voi fi din nou cea mai frumoasă din țară! își spuse maștera cea rea și plecă cât putu de repede.

Pentru că deja se înserase, nu trecu mult și piticii se întoarseră acasă. Tare rău se speriară când o văzură pe fată leșinată, au ridicat-o cât putură de repede și au observat cingătoarea ce o ștângea rău la mijloc. Au tăiat legăturile și încetul cu încetul Albă-ca-Zăpada începu să respire și să-și revină cu totul în simțiri. Fata le povesti piticilor pățania cu negustoreasa și aceștia, îngrijorați îi ziseră:

— Trebuie să fii mai cu băgare de seamă, fiindcă să știi, bătrâna negustoreasă nu era altcineva decât mama ta vitregă. Așa că de-acum înainte să nu mai dai voie nimănui să intre în casă când suntem noi plecați!

Întoarsă la palat, împărăteasa dădu fuga la oglinda ei cea fermecată, pe care iar o întrebă:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Oglinda, care-ntotdeauna grăia adevărul, răspunse:

— *Nespus ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar în munți, la piticii cei cărunți
E Albă-ca-Zăpada
De o mie de ori mai frumoasă!*

Auzind aceste cuvinte, împărăteasa se înfurie cumplit și-și dădu seama că fata a scăpat teafără și de această dată.

— Trebuie să pun la cale un plan ca să îi vin de hac pentru totdeauna. Așa că, se apucă să confecționeze un pieptăn otrăvit folosindu-și puterile de vrăjitoare. Apoi și-a schimbat înfățișarea, deghizându-se într-o văduvă bătrână și o porni iar spre casa piticilor din munți. Ajunsă acolo, bătu la ușă și strigă în gura mare:

— Marfă bună de vânzare! Veniți și vedeți ce lucruri frumoase și ieftine am!

Prevăzătoare, Albă-ca-Zăpada de data asta, răspunse:

— Vezi-ți de drum, mătușică, nu am voie să primesc pe nimeni în casă!

— Dar măcar te poți uita la marfa mea, spuse bătrâna, scoțând din coș piptenele otrăvit.

Fata se bucură atât de mult când văzu pieptănul, încât uită de sfatul piticilor și deschise ușa, poftind-o în casă pe bătrână. Se înțelesesă la preț și vicleana bătrână îi zise cu glas prefăcut:

— Lasă-mă să te pieptăn eu, așa cum cred că ți-ar sta bine!

Ca și data trecută, fata nu bănuie primejdia ce o păștea, așa că o lăsă pe bătrână să îi aranjeze părul. Nici nu băgă bine împărăteasa pieptănul în părul fetei, că otrava pătrunse în trup și fata căzu fără simțire la pământ.

— Ia să vedem, acum mai ești mândră și frumoasă? zise împărăteasa cea rea în timp ce își văzu de drum.

Curând se întoarseră piticii și din nou Albă-ca-Zăpada avu noroc. Ei își dădură seama că maștera fusese din nou în lipsa lor, descoperiră pietenele otrăvit, îl scoaseră din păr și Albă-ca-Zăpada își reveni în simțiri. Fata le povesti din nou piticilor pățania cu bătrânica, iar aceștia o sfătuiră încă o dată să fie cu băgare de seamă căci împărăteasa cea rea îi vrea moartea.

— Nu deschide ușa nimănui cât suntem noi plecați în munți, ziseră piticii.

Ajunsă la palat, scorpia de împărăteasă se duse din nou la oglindă și o întrebă:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

— *Ești frumoasă, prea mărită împărăteasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult mai frumoasă
Ea locuiește departe-n munți,
La piticii cei cărunți!*

Împărăteasa începu să tremure de ciudă și de furie și hotărî ca de data aceasta Albă-ca-Zăpada să moară cu orice preț. Așa că se furișă într-o odaie ascunsă a palatului pe care numai ea o știa și folosindu-se de puterile ei vrăjitoarești, meșteșugi un măr otrăvit. Era atât de frumos, jumătate galben, jumătate roșu încât oricine l-ar fi văzut ar fi poftit să-l mănânce. Dar dacă ai fi luat o singură mușcătură, mureai pe loc. Împărăteasa își vopsi din nou fața în așa fel încât să pară o țarancă și porni spre casa piticilor. Odată ajunsă, bătu la ușă, iar Albă-ca-Zăpada privi pe fereastră și zise:

— Nu pot primi pe nimeni în casă, piticii mi-au interzis să deschid ușa străinilor.

— Mare păcat, căci am mere frumoase de vânzare, dar pentru că mi-e milă de tine, am să-ți dăruiesc unul pe degeaba.

— Nu, nu am voie să primesc nimic, răspunse fata.

— Ți-e teamă că e mărul otrăvit? Lasă că îl tai pe din două, îți dau ție partea roșie că-i mai frumoasă și mănânc eu partea galbenă. Însă împărăteasa cea vicleană otrăvise numai partea roșie și Albă-ca-Zăpada când văzu că țaranca mușcă din măr și nu pățește nimic, întinse mâna pe geam, luă partea otrăvită a mărului și mușcă din ea.

De cum mușcă din el, fata se prăbuși pe pământ spre bucuria mășterei.

— Gata, s-a zis cu tine, fată albă ca zăpada, roșie la față ca sângele și cu părul negru ca abanosul! Să vedem acum dacă piticii or să te mai învie!

Și plecă la palat unde se și repezi la oglindă:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Iar oglinda îi răspunse:

— *Măria ta împărăteasă,
Dintre toate ești cea mai frumoasă!*

Auzind această veste, împărăteasa își găsi în sfârșit liniștea.

Când veni seara, piticii se întoarseră de la lucru și o găsiră fără viață pe Albă-ca-Zăpada. Fata nu mai respira. În zadar încercară să o readucă la viață, i-au desfăcut cingătoare, i-au pieptănat părul, au spălat-o cu apă și vin, dar fără niciun rezultat: copila era moartă...

Piticii, care o îndrăgira atât de mult, plânseră trei zile și trei nopți, apoi s-au gândit că ar trebui s-o îngroape. Dar Albă-ca-Zăpada arăta la fel de albă, cu obraji roșii, părul ca abanosul și plină de viață, așa că hotărâră să nu o bage în adâncul pământului. Au meșterit un sicriu din cleștar în care au așezat-o, i-au scris numele cu litere aurite pentru că era fiică de împărat. Au urcat sicriul pe vârful unui munte unde o păzeau cu rândul. Zilnic păsările cerului veneau s-o vadă și se minunau de frumusețea ei. Mai întâi o bufniță, apoi un corb și-n cele din urmă o porumbiță.

Dar într-o zi un fiu de rege rătăci prin pădure unde dădu peste casa piticilor și le ceru acestora găzduire pentru o noapte. A doua zi, când să ia cale întoarsă văzu sicriul de sticlă și pe Albă-ca-Zăpada, iar apoi observă ce scriseseră